

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČCE

XVII. ročník číslo 12

prosinec 2011

„Maria řekla: Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova“

Lukáš 1,38

Dříve než druhý člověk něco řekne, dozvíme se mnoho ze způsobu, jak s námi komunikuje a jak se k nám chová. A tak než se staneme svědky Ježíšových slov a činů, uslyšíme první „kázání“ v podobě jeho podivuhodného vstupu do našeho světa. Na počátku radostné zvěsti stojí prostá dívka Marie, která svou pokornou důvěrou otevírá dveře Bohu.

A chceme –li i my něco z adventu, Božího příchodu mezi nás, zakusit, nezbyvá nám jiný než ten Mariin způsob. Vždyť ona je nejen matkou Ježíšovou, ale i „matkou“, předobrazem naší víry.

Víra je něco jiného než přesvědčení nebo světonázor – něco, co bychom si měli utvořit. Pro matku Páně je spíše spojená s údivem, rozechvělostí a obavami. Je to něco velmi křehkého – jako plamen svíčky nebo padající sněhová vločka. Říkáme, že je to dar.

A skutečně: víra znamená osvobodivě zjistit, že na prvním místě nestojíme my, ale Bůh, který se k nám sklání. Vstupuje do naší blízkosti, aby s námi navázal

porušený vztah. Můžeme být zaskočení, znejistělí, plni pochybností. A přesto můžeme žasnout nad velikostí jeho díla a na jeho oslovení zkusit třeba nesměle odpovědět. A to je Advent.

*Text farář Karel Šimr (Z Adventního listu farního sboru ČCE v Chrástu)
Obrázek: Jiřina Adamcová*

Co pro mě znamená mít víru

Ještě když jsem se připravovala na svůj odjezd od Bosny, ptala jsem se sama sebe: „Vím, komu věřím? Jsem si jistá svou vírou natolik, abych mohla jít k druhým lidem a vydávat jim o Bohu a Ježíši svědectví?“ V těchto otázkách byl kromě pochybností schovaný i strach, jestli ten, kvůli kterému mám odjet, mě v tom nenechá, jestli mohu Bohu skutečně důvěřovat. Vše mě to vedlo k tomu, abych se na chvíli zastavila a vrátila se k základům své víry a tomu, jak jsem uvěřila, a tím si ujistila, že vím, komu a proč věřím.

Před několika lety, když jsem hledala smysl toho, proč tu jsme, jsem stála před rozhodnutím: buď řeknu ne, Bůh tu není, a nebo řeknu ano, Bůh tu je. Nebylo nic mezi tím. Ani jedna volba pro mě ale nebyla přitažlivá. Ne, Bůh není - jaký smysl ale potom můj život má? Ano, Bůh tu je - tak proč ho tedy nikde nevidím? Po dlouhém boji jsem nakonec rezignovala a řekla to Bohu upřímně: „Buď tu Bože jsi - tak se mi dej konečně poznat! Nebo tu nejsi a já končím.“ Moje upřímnost se asi Bohu líbila. Ještě ten večer mě ujistil, že tu je.

To bylo před pár lety. Jak jsem si ale teď uvědomovala, samotné připomenutí tohoto okamžiku by mi příliš nepomohlo, kdyby se mě na misi někdo zeptal: „A co teda Ježíš udělal? A proč? A co je to za ten hřích, o kterém pořád mluvíte? A ještě Duch svatý?“ „No, to jsou...eeeh“ Křesťan ví, že by to měl vědět. Tak proč jsem si v tu chvíli na to nedokázala jasně odpovědět? Toto alarmující zjištění mě vedlo k tomu, abych si vypůjčila knížku Základy křesťanství, a jako úplný neznaboh si vše znovu pročetla a ujistila se, že Ježíš je ten, komu stojí za to důvěřovat, koho stojí za to mít ve středu svého života.

„Bez víry však není možné zalíbit se Bohu.

Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že

Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.“ (Žd 11:6)

Stačí věřit, že Bůh je, a hledat ho. To je to, co po nás Pán chce (a ještě za to slibuje odměnu). To mi také dodalo odvahu, že i když si nejsem moc jistá svými schopnostmi nebo znalostmi, jsem si jistá, že vím, komu jsem uvěřila a že po této osobě toužím celým svým srdcem. Hledám ho, klepu na jeho dveře, volám k němu, protože bez něj to prostě nemá smysl.

Ano, křesťanství je bláznovství. Je to tak trochu *risky business*. Mít víru pro mě znamená, že vnímám své hranice, se kterými ale Bůh může jednat. Znamená to, že já se na svých hranicích nezastavím, ale půjdu dál. Nezastavím se na místě, kde ještě stále vidím, ale udělám krok víry do neznáma - do míst, kde podle zdravého rozumu nemám co dělat. Mít víru znamená být drzá a troufalá, jelikož si dovolím udělat něco, o čem rozum říká, že to nejde. Díky víře žijeme v jiných rozměrech světa a jeho možností, než ti, kdo víru nemají.

Díky víře žijeme v jiné realitě, realitě, kde je Bůh skutečný a viditelný, kde nejsme skoro ničím omezeni - jen velikostí své víry.

„Žijeme totiž vírou, a ne viděním.“ (2 Kor 5:7)

Když jsem se před svým odjezdem vracela k základům své víry, ověřovala jsem si tím, jestli je Bůh skutečně takový, jak se o něm mluví, jak se o něm čte. Asi tak jako Gedeón, který nechal Boha udělat pár zázraků, než mu řekl své „ano“. Myslím, že Bůh má rád, když ho takovýmto způsobem hledáme a zkoušíme, když si prostě ověřujeme, jestli je skutečně tak *důvěry hodný*. A Bůh chce, abychom věděli, že mu můžeme důvěřovat, že se nemusíme bát na něj spoléhat.

Cesta do Bosny byl krok víry do neznáma. A v tom neznámu jsem mohla poznat Boha jako nikdy dřív.

Eliška Adamcová

STARŠOVSTVO

Zápis z 721. schůze staršovstva konané v pondělí 12. prosince 2011

Přítomni:

členové: Pechar, Drápal, Bruncko, Holý, Chadima, Mazný, Plhák, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Žilková, Hoznauer

omluvení: Novotný, Dus

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v lednu tedy 9. ledna 2012, biblický úvod bude mít Aleš Drápal.

Přístavba

Obdrželi jsme 6x projekt od arch. D. Vávry. Jedná se o podrobné rozpracování studie, kterou jsme měli k dispozici v létě a se zapracovanými připomínkami. Staršovstvo projekt zkontroluje a jeden bude po Novém roce k dispozici k nahlédnutí v kanceláři. Projekt bude sloužit jako podklad pro žádost o stavební povolení. **Staršovstvo proto svolává mimořádné sborové shromáždění na neděli 29.1.2012 v 10:30 hodin.** Bohoslužby začínají v obvyklých 9:30 a bezprostředně po nich bude následovat sborové shromáždění, které bude mít hlavní bod programu rozpravu o návrhu přístavby a hlasování o podání žádosti o povolení stavby. Podle církevního zřízení sborové shromáždění činí platná usnesení, za jakéhokoliv počtu přítomných členů.

Vánoce

Staršovstvo děkuje A. Hoznauerovi a J. Pecharovi za vánoční dopis, dále D. Brunckovi, J. Pecharovi a J. Zvánovcové za jeho distribuci.

Vánoční hra bude provedena 4. adventní neděli 18.12.2011.

Bohoslužby

18.12.2011 4. adventní neděle a odpoledne od 14:00 a od 16:00 vánoční hra

24.12.2011 sobota Štědrý den 16:00

25.12.2011 Boží hod vánoční neděle 9:30, večere Páně; nebude nedělní škola

31.12.2011 Silvestr sobota 16:00 pokračuje BraníkOpen

1.1.2012 Nový rok neděle 9:30, večere Páně; ne rodinná

22.1.2012 (4. v měsíci) A. Drápal

29.1.2012 mimořádné sborové shromáždění k přístavbě

21.12.2011 středa 14:00 koncert MČ P4; 16:30 besídka MŠ

Zpráva o financích

Sbírka: 25.12. na bohoslovce a vikariát.

Je založen variabilní symbol 888 pro přístavbu. Pokud by někdo už teď chtěl posílat nějaké peníze na tento účel, ať používá VS 888.

Ve srovnání s měsícem říjnem se finanční situace sboru v listopadu zlepšila. Je naděje, že se podaří dosáhnout vyrovnaného rozpočtu. Bylo by ovšem dobré, aby hospodaření sboru bylo vyrovnané i po odečtení částky, která již přišla na konto 888. Potřeba zvýšené finanční podpory sboru již v tomto kalendářním roce tedy trvá, byť naléhavost není již tak vysoká.

Staršovstvo děkuje všem dětem a rodičům, kteří přinesli dárky pro děti na Šluknovsku.

Kontaktní osoba pro Českou křesťanskou environmentální síť za náš sbor je David Slabý. Zapsal A. Slabý

POZVÁNKA K AKTIVNÍ ÚČASTI

Pohléd'te, poslyšte – co se to děje...? BraníXobě 15. 1. 2012

☞ happeningová féerie literárních, hudebních, dramatických a kdo ví jakých jiných kusů ☞

☞ autorská tvorba členů a přátel branického sboru ☞

☞ začátek přiměřeně po konci bohoslužeb ☞

☞ Třetí ročník této osvědčené akce se blíží ! pište, komponujte, nacvičujte ! ☞

VYZNAMENÁNÍ PRO RUT

Tamtamy nám donesly, že **Rut Nývtová** byla 9. října 2011 **vyznamenána pamětní medailí** za celoživotní obětavou službu církvi, kterou uděluje synodní rada ČCE. Ona sama by se tím nepochlubila.

Bohužel jsme to nebyli my, koho napadlo, ji na toto vyznamenání navrhnout. ale smíchovský sbor, ve kterém byla dlouhá léta kurátorkou.

My jí k tomuto zaslouženému vyznamenání blahopřejeme.

Plně naplňuje text uvedený na medaili:

„Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal.

OVOCE DUCHA: TRPĚLIVOST

Ga 5, 22. 23: „Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrot, věrnost, tichost a sebeovládání.“

OVOCE DUCHA JE TRPĚLIVOST

Láska je trpělivá... čteme v Pavlově oslavě lásky. Podobným motivem tato oslava lásky končí. *Ať se děje cokoliv, láska vydrží, ... láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne.* (1Kor 13,4.7-8). Bůh je láska a proto je trpělivost Boží vlastnost, jak víme třeba z příběhu o Jonášovi, kde má Bůh trpělivost nejprve s Jonášem, z čehož měl Jonáš radost, a pak i s městem Ninive, což se, jak známo, Jonášovi nelíbilo. Nejsme zas tak jiní. Trpělivost se sebou samými máme a právě tak očekáváme od druhých, že budou mít trpělivost s námi. Bible v původním jazyce tuto vlastnost označuje slovem, které znamená „velkou stálost“, čili dlouhodobé sebeovládání.

Dosáhnout trpělivosti v životě vyžaduje cvik, Boží milost, ochotu dát stranou své já a podřídít se působení Božího Ducha. Pokud se ale naučíme být trpěliví, můžeme přijmout od Boha i mnohá další požehnání.

Požehnání pro budování církve. Církve je společenství lidí různého původu a kultury, kteří se nacházejí na různém stupni duchovní zralosti. Pokud chtějí lidé s tolika odlišnostmi spolu vycházet, nevyhnutelně potřebují právě trpělivost. Ti, co ušli s Pánem větší kus cesty, jsou mnohdy v pokušení být netrpěliví vůči těm, kdo jsou v poznávání Pána Boha teprve na začátku. Přestože jim to trvalo celé roky, než dosáhli současného stavu poznání, jsou ti duchovně vyzrálejší často neochotní dát druhým stejné množství času a možnost studia, aby mohli svým tempem vnitřně růst.

O to zřetelněji to pak může být ve světě, kde se setkáváme s lidmi, kteří naše názory nesdílí už vůbec. Člověku, který se na pravdu dokáže podívat nezkresleným pohledem, je tato pravda jasná. Jenže když oslovíme někoho nevěřícího, zjistíme záhy, jak je spousta lidí ovlivněna tradičními leč zcela falešnými nesprávnými předpoklady, tradicí nebo výchovou. Potřebujeme být trpěliví, pokud chceme otevřít mysl lidí a uvolnit je ze zajetí předsudků a falešného učení, které je vězní v omylech a tradicích. Zapojoval jsem se svého času do internetových diskusí a viděl jsem, jak jeden horlivec nadělá víc škody, než deset věrných křesťanů užítku.

V riziku netrpělivosti při zvěstování evangelia jsme ale všichni. Máme sklon se domnívat, že když někdo studuje biblické učení a hned ho nepřijme, nevyhnutelně to znamená, že odmítl pravdu. V tom se však můžeme velice mýlit. Obrácení je složitý proces, který může v některých případech trvat celé roky. I když mnozí z nás chtějí hned vidět ovoce své práce, ne vždy se to podaří. Důležité je, abychom se ve své horlivosti nestali někomu překážkou. Je velkou chybou tlačit na kohokoliv a čekat, že hned změní své přesvědčení. Nikdy neodsuzujeme ani nekritizujeme někoho, kdo se právě tehdy, kdy si myslíme, že by měl, nerozhodne žít podle pravd, které my milujeme a o které se hluboce zajímáme. Tvoje práce pro druhé může být důležitým krokem v procesu, který možná celá léta nepřinese ovoce. Ale ty nevíš, jak cesta těchto lidí k pravdě nakonec dopadne. Proto je důležité nestavět se proti trpělivé práci Ducha svatého tím, že začneš druhé kritizovat a odsuzovat.

I trpělivost má ale své hranice. Právě tak, jako má hranice trpělivost Boží, ani od nás se neočekává, že na sobě necháme dříví štípat. Dlužno ale dodat, že Hospodinova trpělivost jde přes hranice generací, takže nelze svoji netrpělivost po pár dnech omlouvat tím, že i Hospodina to s hříšným světem či hříšností Božího lidu přestalo bavit a řekl si, že „...*jeho duch se nebude člověkem věčně zaneprazdňovat. Vždyť je jen tělo...*“ (Gn 6, 3) a nejprve zkrátil lidský život a pak dokonce seslal potopu.

Nesmíme seškrtávat Bibli na verše a příběhy, které nám zrovna hrají do noty. Jistě existuje bod, kdy nám může v určité situaci právem dojít trpělivost. Jistěže se může stát, že se v některou chvíli rozhodneme, že jednání druhé osoby dále nebudeme snášet. Když nastane čas, kdy se proti něčemu postavíme, platí dál zbytek Bible a v tomto případě mne napadá verš z listu Římanům: *Nechtějte sami odplácet, milovaní, ale nechte místo pro Boží soud, neboť je psáno: 'Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán.'* (Ř 12,19)

Jistě, že v tom pomyslném běhu za vavřínem vítěze jde o to doběhnout do cíle – to je obraz vytrvalosti, trpělivosti – ale současně platí i to, že v průběhu tohoto závodu v běhu platí i další pravidla, která je potřeba dodržovat.. vyloučit ze závodu

Amen

JFP

ADVENTNÍ DOPIS ZE ŠPANĚLSKA

Milí, zdravím vás ze španělské Valencie, kde jsem na rok v rámci vysokoškolského projektu Erasmus.

Už před dvěma týdny začal advent, vůbec mi to tak ale nepřipadá. Španělé se rozhodli Valencii vánočně ozdobit. Sice se snažili, ale nějak se jim to nevede. Ony přece jenom palmy ověšené vánočními řetězy vypadají trochu zvláště. A 18 stupňů Celsia na vánoční náladě taky moc nepřidá.

Jedna věc mi ale pomohla uvědomit si, že Vánoce se pomalu, ale jistě blíží. V kostele, kam tady chodím, jsme pořádali akci nazvanou „**Operación Niño de la Navidad**“, česky “Operace Vánoční dítě”. Kdo chce, může připravit pár drobných dáreků, které zabalí do krabice od bot, kterou pak dostane jedno z dětí, které by jinak k Vánocům nic nedostalo. Většinou jde o děti ze zemí třetího světa, ale občas i některé z Evropy.

Kamarádka mi vyprávěla, co se jí stalo loni. Akce už je tak trochu tradiční a ve Španělsku se do ní několik let zapojují různé sbory. Za ty roky organizace si ale má kamarádka všimla jedné věci. Jeden sbor vždycky připraví asi čtyřikrát tolik krabiček než všechny ostatní. Není to sbor ani nijak velký ani nijak bohatý, prostě jako každý jiný. Vždycky jí to vrtalo hlavou, a tak byla ráda, když loni náhodou na konferenci potkala jednu paní ze zmíněného sboru. Když zjistila, odkud je, nenápadně se na to zeptala. Paní se usmála a odpověděla: “Víte, náš sbor je plný emigrantů, kteří přijeli z Rumunska před asi deseti lety. A Rumunsko bylo jednou ze zemí, kam dětem posílali vánoční krabičky. My jsme je jako děti dostávali a proto se teď snažíme vrátit to, co dal někdo nám. Hračky se možná časem rozbijou nebo ztratí, ale ten pocit, že na nás někdo (i když třeba na druhém konci světa) myslí, někdo se o nás zajímá a někdo nás chtěl potěšit, ten pocit vám už zůstane”.

Zjistila jsem, že z Braníku se letos Vánoční krabičky taky posílaly. Je moc hezké vědět, že i když jsem na jihu Evropy a advent je tu úplně jiný, oba sbory se zapojily do stejného projektu☺

Přeju krásný advent všem

Katka Holá

VÍTÁME VOJTU ČIERNÉHO

V neděli 11. prosince 2012 se manželům
Jitce a Jakubovi Čierným
narodil syn Vojta.

Blahopřejeme a vyprošujeme miminku i rodičům
Boží požehnání

Není vánoční hra jako vánoční hra

V Branickém sboru je tradice, že se v něm koncem prosince hraje vánoční hra. To znamená, že někdo ji napíše, někdo k tomu složí hudbu, někdo se ujme režie – rozuměj bandy živých, neposedných dětí, které je třeba uklidnit, nacpat do kostýmů pastýřů a andělů a naučit je odříkat s citem přidělenou roli. To všechno není lehký úkol, a tak se s ním začíná relativně brzy, někdy v září nebo v říjnu.

Já vám chci vyprávět o jiné vánoční hře. Tuto hru hrály v dětství kamarádky mé maminky. Prostě tak, jako si děti hrají na rodiče nebo na školu, tak si tyhle dvě sestřičky hrály na vánoce. Hrály si na vánoce v rodině milostpaní. Starší sestra určovala kurs a komandovala tu mladší. Pravidla hry vypadala asi tak, že autorka hry – starší sestra – hrála služku. A mladší sestřička hrála milostpaní. A role? Milostpaní měla být luxusem zavalená cimprlína, a služka měla být radostná, energická herdekbaba.

Jak to vypadalo? Následovně: hlavní představitelky se bavily o vánocích. Ta starší (rozuměj služka) se ptala té mladší: „Jak se těšíte na vánoce, milostpaní?“ A „milostpaní“ odpovídala: „No, já se na vánoce ani moc netěším. Manžel chce abych s ním jela na Capri, jenže tam jsme byli už aspoň třikrát. A dárky, ty mě také nijak netěší. Asi dostanu zase něco jako minule – norkový kožich už mám, perly na krk také, to je pořád dokola. A co vy, Máry?“ Máry na tuhle otázku čekala. Chytila se jí jako velké příležitosti. Dala si ruce v bok a povídala: „To já se zase na vánoce moc těším. My budeme tady. Můj manžel – hotové dobračisko – ten mi určitě nadělí něco originálního. Předloni mi dal necky, loni prádelní hrnec a letos určitě dostanu valchu a mýdlo s jelenem. Už se na to těším. V komoře mám plný koš špinavého prádla. Jak sním kapra, dám prádlo do necek, naleju na něj horkou vodu a vydrbu ho na valše. Už se těším – to budou prima vánoce!“

Takhle se to opakovalo po několik let. A mně s odstupem času napadá, že jsem kdysi viděla vánoční pozdrav vytištěný husity, na kterém stálo: Vánoce zboží nejsou vánoce Boží. A také jsem si vzpomněla na přísloví „Lepší je to málo, co má spravedlivý, než ...“

Takto si hrály ty dvě holky. Mezitím se hodně změnilo. Třeba to, že už nejsou mezi námi. A pak, v dnešní době by jejich dialog vypadal asi takto: „Vezmeme si rychlou půjčku a koupíme si nové auto a plasmovou televizi“, zatímco pomocnice v domácnosti by dostala automatickou pračku. Dnes se můžeme smát prostotě a „naivitě“ těch prvorepublikových dětí. Kladu si otázku, jestli nejsou naivní ti, kdo se dnes kvůli vánocům velmi zadluží?

Ty dvě mladé slečny odkoukaly od dospělých schopnost žít na svůj vrub. Ó jak staromódní! Škoda, že se nedožily dnešních dnů.

A tak vám všem přeji, aby ty vaše vánoce byly vánoce Boží.

A já? Těším se, že pod stromeček dostanu chňapku, mop a kýbl, smetáček a

lopatku. Na Kanáry určitě nepojedu. A galantní muž, který by mě chtěl obléci do drahého kožichu také není na obzoru. Takže - kdo ví. Možná, že (jak se to v té písničce) „sním něco omáčky s kolínky, obléknu si černé holínky a půjdu jednotit řepu, ve stoje, v kleče i v dřepu“...

Tak hlavně šťastné a veselé vánoce vám všem přeje

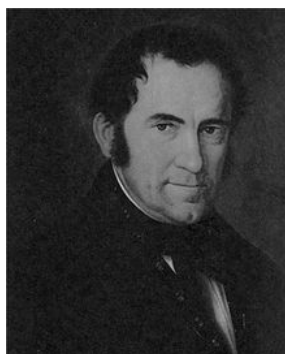
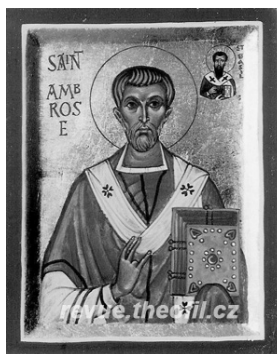
Martina Votrubová

VÁNOČNÍ HRA 2011

Tichá noc a bílý den aneb Příběhy tří písniček

*Biskup Ambrož z Milána, námořní kapitán John Newton,
učitel Franz Gruber a farář Joseph Mohr z malé vesničky v Rakousku...
Co asi měli tihle čtyři společného...?*

***To se dozvíte 18. 12. ve 14 a 16 hodin v kostele ČCE v Braníku
na tradiční vánoční hře.***

Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení císaře Augusta, aby byl proveden soupis lidu. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města. Také Josef se vydal z Galileje, z města Nazareta do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlémem, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě. Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. I porodila svého prvorozeného syna...

Tasemník: Tak teda se narodil! Ten jejich Spasitel... Dámy a pánové, je na čase si nalít čistého vína. Přiznejme si, že tým našich starších kolegů selhal. Po celá staletí se snažili zabránit tomu, co se dnes v Betlémě stalo, no ale to víte, v té jejich době a s tehdejším softwearem...

Ponrava: A hardwarem...

Slimáčková: A mezi náma, i s mizerným personálním obsazením...

Tasemník: Tfuj! Zbabrali to, brídilové! No nic, no. Musíme zachránit, co se dá. A taky že to uděláme, protože jsme skvělejší tým, joouo!

Všichni: Joouo! Deme na to! Wow!

Ponrava: Ale jak, šéfe?

Tasemník: Jak? To se hned dozvíte. Dámy a pánové, zahajuju tímto míting, brífing, brainstorming a teambuilding našeho moderního, dynamického a energického PR, PH a PTP a PPPPPPPPP týmu a poslouchám vaše kreativní návrhy!

Všichni: Eee....

Tasemník: No tak, bando líná!

Červivec: Co třeba tohle: místo touhy po věčnosti jim podsuneme touhu po penězích!

Všichni ostatní: Wow! To je cool!

Ponrava: Místo poslušnosti a pokory jim dáme úspěch a slávu.

Všichni: Dobrý, Ponrava! Taky dobrý!

Krysáčková: A místo víry propašujeme náboženství.

Tasemník: Jak to myslíte, Krysáčková??? Upřesněte... detaily!

Krysáčková: No jako ať chodí do kostela a tváří se zbožně, ale v srdci nevěří, neodpouští si a navzájem se co? Ne-ná-vi-dí!

Slimáčková: Jó!

Ponrava: Ty jo...!

Červivec: To je hustý!

Tasemník: Výborně, Krysáčková! Todleto je pěkný, to se vám teda povedlo... Ale co místo modlitby a těch jejich zbožnejch písniček? ... No? Co jim dáme místo toho? Přemýšlejte trochu, zabeďnenci! Za co vás platím?

ŠTĚDROVEČERNÍ ÚSMĚV

„Babičko, usměj se do krabičky.“

Vnuk přede mnou stojí s prázdnou krabičkou. „Cože?“ Dívám se do krabičky. Nechápu.

„Prosím, usměj se do krabičky ... Kráááááásně. Ty to umíš.“

„Proč?“

„Chtěl bych dát mamince na vánoce nějaký moc hezký dárek... Už jsem byl za dědečkem a za tatínkem a všichni se usmáli do krabičky...“

Chápu. Konečně, není to špatný nápad. Co já se navymýšlela po celé měsíce, jaký bych měla dát komu z naší rodiny dárek, co nejhezčí dárek... A zatím - Zatím jsem na nejhezčí dárky zapomněla. Tohle už říkal jistě někdo přede mnou: ty nejkrásnější věci jsou na tomhle světě zadarmo.

„Babičko, babičko ... prosím.“ Vnuk ke mně naklání krabičku. A tak se nad ni skloním a usměju se.

Umím si představit, jak se maminka asi večer podíví, když otevře krabičku a podívá se do ní – Do prázdné krabičky. Zdánlivě prázdné krabičky...

Možná ani hned nepochopí, jak hezký je to dárek.

Nejhezčí dárky, jaké lidé dostávají od osudu, často ani nechápou...

„Fajn,“ přikývne vnuk spokojeně. A odchází s krabičkou.

A já vzpomínám na tolik štědrovečerních úsměvů, které jsem od svého dětství zažila. Jak krásně se uměli usmívat moji rodiče... Moje babička. Můj dědeček. Nebyl by pro mě letos ten nejkrásnější dárek, kdybych našla pod stromečkem krabičku s jejich úsměvy...? Kdybych ji otevřela...

Vzpomínám na tolik jiných vánočních úsměvů..., Kolik jsem jich za ta léta kolem sebe měla, kolik jenom jsem jich dostala... Vážila jsem si jich? Ne. Vůbec. Brávala jsem je jako něco samozřejmého...

Jako dítě jsem se snažila zjistit, co asi může být v balíčcích, které naleznou pod vánočním stromečkem. A zatím kolem mě bylo tolik úsměvů..., tolik nejhezčích dárků...

Kolik takových dárků bude kolem mě za chvíli, při štědrovečerní večeři,...? Nejenom v balíčku s dárkem pro maminku. Musím si ty dárky, které dnes budou kolem mě, vychutnat... Zapamatovat si je. A také je budu rozdávat.

Tohle jsou opravdové dárky. Nevyprchají, jako by vyprchala třeba voňavka, kdyby ji maminka dostala pod stromeček...

Jsou dárky, vánoční dárky, které nepřestávají vonět... S tou krabičkou – byl to vlastně krásný nápad.

Oslovení... I oslovení může být krásným dárkem... I oslovení úsměvem...

Z knížky Eduarda Martina: Ježíšek pro mne

VÁNOČNÍ VELEPÍSEŇ LÁSKY

Vánoční velepíseň lásky pro hospodyně (srv. 1 Kor. 13, 1 - 8)

Kdybych svůj dům perfektně ozdobila světelnými řetězy, jedlovými větvičkami a cinkajícími zvonečky, ale neměla lásku ke své rodině, nejsem nic víc, než dekoratérka.

Kdybych se lopotila v kuchyni, napekla kila vánočního cukroví, navařila labužnické pokrmy a připravila vzorově prostřený stůl, ale neměla lásku ke své rodině, nejsem nic víc, než kuchařka.

Kdybych pomáhala vařit polévku pro bezdomovce, zpívala koledy v domově pro seniory a všechn svůj majetek darovala pro dobročinnost, ale neměla lásku ke své rodině, nic by mi to neprospělo.

Kdybych ověšela vánoční stromeček třpytivými baňkami a vánočními hvězdami, zúčastnila se úchvatných slavností, zpívala sóla v kostelním sboru, ale zapomněla na Ježíše, potom jsem nepochopila, o čem o Vánocích běží.

Láska přeruší pečení, aby mohla vzít dítě do náručí.

Láska zanechá zdobení a políbí manžela.

Láska je přátelská a trpělivá navzdory chvatu a stresu.

Láska druhým nezávidí jejich dům s vzácnými vánočními porcelánovými servisy a nádhernými ubrusy.

Láska neokřikuje děti, ale je vděčná za to, že jsou.

Láska nedává jen těm, od kterých může něco očekávat, ale ráda obdarovává právě ty, kteří to nemohou oplácet.

Láska všechno vydrží, všemu věří, vždy doufá, všechno snáší. Láska nikdy nepřestává.

Mobilní telefony špičkové kvality se rozbijí, perlové náhrdelníky se ztratí, golfové hole zrezaví. Ale darovaná láska zůstane.

Přečetli jsme: 2x NA TÉMA „SVĚTEC“

Jak se chodí po vlnách

Na pustém ostrově žil starý poustevník velmi slavný pro svou víru v Boha. Každého dne zrána připlouvala z pevniny děvečka od krav a vozila mu mléko, chléb a sýr.

Jednoho dne dívka nepřijela. Nazítří se omlouvala, že člun se jí rozbil a musela ho spravit. Poustevník se rozzlobil: „Ó malověrná!“ obořil se na zděšené děvče. „Což nevíš, že ten, kdo doopravdy věří, může jít po vodě suchou nohou,

stačí mu se pomodlit? A ty máš tak málo víry, že mě necháš o hladu jen proto, že musíš mít člun?“

Děvečka se zastyděla. Od toho dne už nikdy svou návštěvu nevynechala.

„Dík za vaši radu, Otče,“ řekla jednou skromně. „Od té doby, co chodím po vodě suchou nohou jen s modlitbou na rtech, jsem všude mnohem rychleji.“

Poustevníka zamrazilo. Vůbec nechápal, že by prosté děvče od krav, které nikdy nepřečetlo svatou knihu, netrápilo tělo pústem a kdoví jak hříšně žilo, dovedlo takové zázraky. Rozhodl se, že to musí vidět. Šel doprovodit dívku na břeh – a vsutku! Děvečka se pomodlila, vstoupila na hřbet první vlny a rozběhla se mořem suchou nohou – lehce, jako když srnka běží po louce.

Poustevníkovi se rozbušilo srdce závistí. Když to umí ona, řekl si v duchu, jak by to nesvedl takový velký světec jako já! Podkasal si roucho a s hlasitým mumláním modliteb vběhl do moře. Ale vlny ho popadly a smýkaly jím až na dno. Poustevník ječel a nedůstojně prskal vodu, až se nad ním děvče slitovalo a se smíchem ho z moře vytáhlo.

„Jak je to možné?“ bědoval on a vytrásal si mořské řasy z uší. „Proč já, tak pověstný svou velkou vírou, nesvedu to, co holka z kravína?“

„Vaše víra, Otče, asi nebude tak velká!“ usmálo se děvče. „Vždyť jste si pořádně vykasal roucho, abyste si ho nenamočil. Kdybyste opravdu věřil, že s modlitbou půjdete po moři suchou nohou, nebylo by vás to vůbec napadlo!“

z knihy Daniely Fischerové: Duhová jiskra

Guru, nebo světec?

Tisk přinesl reportáž o tom, že jistý známý indický guru, působící také v Čechii, sexuálně používal některé z žen sobě oddaných. Guruovi poddaní rázně protestovali: Jak by mohl používat oddané ženy, vždyť je to světec!

Tato veteš nechce řešit otázku, jak to doopravdy bylo s oněmi ženami. Chce jen položit otázku: Kdo je to, co je to světec? Texty starých kultur napříč světem, od pozdně antických legend o křesťanských poustevnících až po kapitoly Mistra Čuanga o taoistických mudrcích, předvádějí množství forem svatosti. Jedno však je společné: světec neví, že je světec. Světec odmítá, je-li označován jako světec. Světec prchá, je-li uctíván jako světec. Světec dokáže být i docela hrubý na lidi, kteří se k němu přibližují jako ke světcům.

Kdo se ale nechává jako světec označovat a uctívat, kdo nechává své oddané věšet na zeď své obrázky, kdo vystupuje vůči oddaným jako neomylný, jako „ten, kdo vždycky ví lépe“, kdo neváhá využívat – zajisté zcela dobrovolně – fyzické práce svých oddaných pro své – zajisté zcela duchovní – blaho, kdo se usilovně uchází – zajisté prostřednictvím svých oddaných – o možnost řečnit na různých fórech globálních celebrit, ten, bez ohledu na to, co dělá či nedělá s oddanými ženami, asi bude jen docela obyčejný obchodník s náboženstvím.

Přitom může poučeně pracovat s odkazy starých kultur a jejich posvátných textů i může mít charisma a intuici. Ostatně jinak by se mu obchod s jeho náboženstvím asi ani nedařil.

Vlastně vůbec nejde o jednoho indického guru. V každém náboženství ten, kdo strpí, a dokonce podporuje to, že je předmětem náboženské úcty; ten, kdo se nechává nazývat v jakékoliv souvislosti „svatým“, je buď obchodník s náboženstvím – nebo mu hrozí, že se z něj obchodník stane. Vzдорovat tomu dokáže právě a jedině světec.

Článek Martina C. Putny z rubriky STARÁ VETEŠ Lidových novin

TURISTÉ

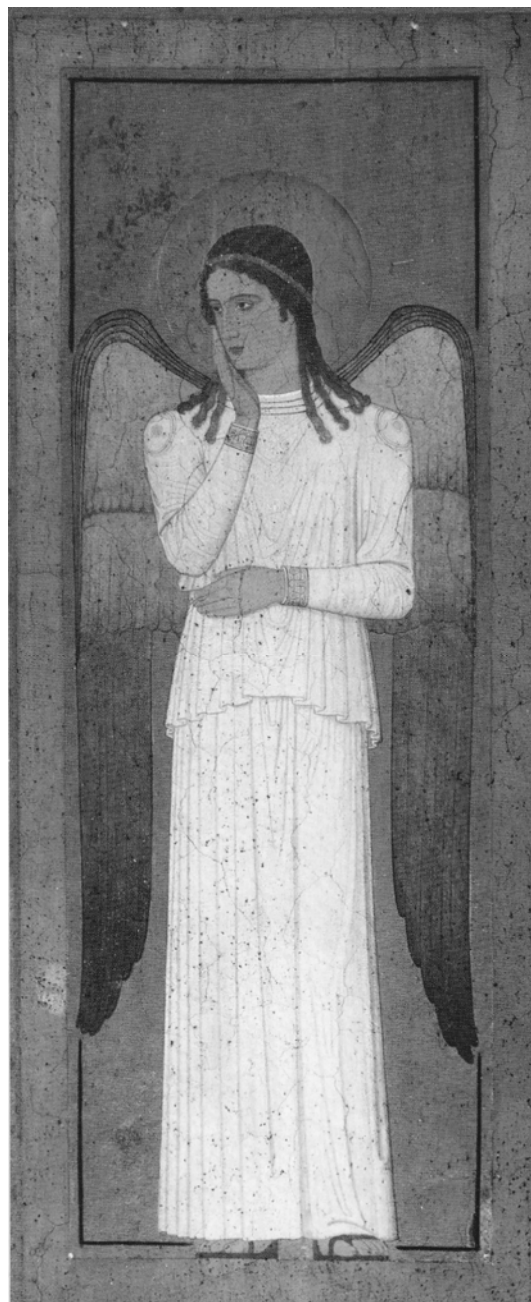
V listopadu jsme v hojném počtu navštívili kostel sv. Gabriela (správně klášter sv. Gabriela s kostelem Zvěstování Panně Marii) v Holečkově ulici. Dozvěděli jsme se mnoho zajímavého o této neorománské stavbě, její výzdobě, o benediktinkách beuronské kongregace, které zde působily, o tom, že po roce 1990 zde rok a půl sloužil P. Václav Malý. A jak to v tomto kostele vypadá v současnosti? Bohoslužby zde mají osobitý ráz – udržuje se gregoriánský zpěv i adventní roráty, při přijímání se stojí v kruhu kolem stolu Páně a vysluhuje se podobojí.

Průvodkyně – paní Šebová–Šporková – se osobně velice angažuje v obnovení výzdoby a vybavenosti kostela. To se odráží na úžasném stylu jejího vyprávění, které by se dalo poslouchat déle než hodinu a půl, kterou jsme tam strávili.

Ale i na ni zapůsobil náš zájem, zvláště, když přítomné Sokolky bez zaváhání určily ptáka, zpodobněného na dřevěném pultíku.

Lenka pak dostala následující zprávu:

„Milá paní Kusáková, děkuji mnohokrát za návštěvu ve sv. Gabrielu; Sokolky se sokolem mě nadchly, posílám pozvánku na Adventní soboty, s díky a pozdravem, Monica Šebová. Děkuji za kytici, je krásná.“

Pravidelný sborový program

Neděle 9,30 bohoslužby

první neděle v měsíci rodinné,
třetí neděle vysluhována
sv. večeře Páně

Úterý 17,45 modlitební setkání

18,30 mládež

Středa 15,30 a 17 maminky s dětmi

18,00 biblická hodina

Čtvrtek 8,05 čtení katechismu

20,00 PoMlaSg „třicátníci“
(nepravidelně)

Pátek 16,00 dorost (děti 8-12 let)

Sborový program o svátcích

viz str. 5

úřední hodiny faráře

Jaroslava Pechara:

úterý a středa 14,00 – 16,00

čtvrtek 10,00 – 12,00

Obsah:

Slovo na úvod	2
Mít víru	3
Staršovstvo	4
Pozvánka na Braník sobě	5
Vyznamenání pro Rut	6
Dar Ducha sv. Trpělivost	6
Adventní dopis ze Španělska	8
Narodil se Vojta Čierný	8
Není vánoční hra jako vánoční hra	9
Letošní vánoční hra	10
Štědrovečerní úsměv	12
Vánoční velepíseň lásky	13
Jak se chodí po vodě	13
Guru, nebo světec	14
Návštěva kostela sv. Gabriela	15

obrázek na titulní stránce nakreslil
David Havlena

BRÁNA

XVII. ročník, číslo 12, PROSINEC 2011

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, J. Holý

Příspěvky odevzdejte redakci nebo pošlete
mailem na adresu mscerny@volny.cz.

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník

tel.: 244 461 037

<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111	křesťanská služba
222	salár
333	dar
444	Jeroným. jednota
555	nepálský student
888	přístavba